

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2945

гр. София, 23.04.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в закрито заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

като разгледа дело номер **6444** по описа за **2020** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК във вр. чл.144 АПК.

С решение № 7552 от 29.12.2020г., постановено по настоящото административно дело, е отменено решение от 26.05.2020г., постановено по нахд № 18032/2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 17-ти състав и вместо него е постановена отмяна на наказателно постановление /НП/ № Р-10-894 от 18.10.2019г., издадено от зам. Председател на КФН, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което на основание чл.221 ал.1 т.4 от ЗППЦК на К. И. Б. е наложено административно наказание- глоба в размер на 10 000.00 /десет хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.100м ал.1 изр. второ, предложение първо, хиротеза втора във вр. ал.2 от ЗППЦК. Със съдебния акт КФН е осъдена да заплати на К. И. Б. разноси в размер на сумата от 2 400.00 лева.

По делото е постъпила на 08.01.2021г. писмена молба от юрк. Б. Г., процесуален представител на ответника с искане за изменение на съдебното решение, в частта за разноските, като бъде намалено адвокатското възнаграждение до размера определен в чл.7 ал.2 т.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет. Посочено е, че определеният размер от 2 400.00 лева е прекомерен съобразно фактическата и правна сложност на спора, проведени са по едно съдебно заседание пред двете съдебни инстанции и не са се събирали допълнителни доказателства.

Препис от молбата е връчен на касатора, като по делото е представено писмено становище на 12.02.2021г. от К. И. Б., чрез процесуален представител адв. Р. Ц., в което се излага, че същата е неоснователна. Изтъква се, че делото е със значителна фактическа и правна сложност и обемът и качеството на предоставената адвокатска услуга съответства изцяло на платеното възнаграждение за всяка една от инстанциите.

Съгласно процесуалната разпоредба на чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК в срока за обжалване на съдебното решение, а ако същото е необжалваемо в 1 месечен срок от постановяването му, съдът по искане на страна по делото може да измени или допълни съдебното решение, в частта относно присъдените разноски. Юрк. Б. Г. е подала молбата на 08.01.2021г., в едномесечния срок, считано от 29.12.2020г. , поради което същата се явява процесуално допустима, но неоснователна по същество.

Видно от приложените фактура № 264/23.10.2019г. и № 394/08.06.2020г., К. И. Б. е заплатил изцяло и в брой адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по нахд № 18032/2019г. и канд № 6444/2020г. в размер на сумите от по 1 000.00 лева, а с вкл. ДДС в общ размер на 2 400.00 лева.

В хода на устните състезания в проведеното открито съдебно заседание на 09.10.2020г. пълномощникът на ответната страна юрк. А. Г. е направил възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорор, по което възражение съдът не е изложил мотиви в решението.

Отговорността за разноски в съдебно-административното производство е гражданско облигационно отношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Тази отговорност произлиза от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и съгласно чл. 143, ал. 1 и ал.4 АПК, респ. чл.63 ал.3 и ал.5 от ЗАНН се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Отговорността за разноски има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски на лицето, в чиято полза е решено делото. Щом административният акт, респ. НП предмет на съдебен контрол бъдат отменени като незаконосъобразни, разноските на адресата се възлагат в тежест на бюджета на издателя на акта, респ. когато жалбата срещу този акт бъде отхвърлена, разноските се присъждат в тежест на инициралата спора страна. Отговорността за разноски може да бъде осъществена само по висящия процес. За да бъде реализирана е необходимо своевременно да е отправено искане пред съответната съдебна инстанция. По отговорността за разноски съдът не може да се произнася служебно, а само по молба на заинтересованата страна, поради което неизпълнението на това задължение погасява правото на страната да претендира разноски. Така вж. Определение № 492 от 13.01.2020г. по адм.дело № 8170/2019г. на ВАС на РБ, V-то отделение.

Съгласно чл. 80 ГПК „страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските“. Смисълът на списъка на разноските е страната, която претендира присъждане на разноски по делото, да конкретизира претенцията си, като посочи основанията и размера на претендираните разноски. „Представянето на списък по чл. 80 ГПК е процесуална предпоставка от кръга на абсолютните за развитие на производството по изменение на решението в частта му за разноските. Този списък съдържа изброяване на всички разходи, които страната е направила и които счита, че следва да й бъдат присъдени, поради което няма пречки да бъде инкорпориран, както в исковата молба, така и в жалбата като част от нея, ако страната счита, че направените към този момент разноски изчерпват разходите й по водене на делото. Различен е въпросът за доказване на тези разходи. Доказването е относимо към основателността на искането за присъждането им, а не към неговото процесуално въвеждане, поради което и представеното в производството доказателство за направен

един разход не може да замени списъка по чл. 80 ГПК и свързаните с непредставянето му правни последици по чл. 80, изр. 2 ГПК“ /т. 2 и т. 11 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк.дело № 6/2012г. ОСГТК на ВКС на РБ, задължително за съдилищата по смисъла на чл. 130, ал. 2 ЗСВ/.

В конкретния случай, минималният размер на адвокатския хонорор за процесуално представителство пред всяка една от инстанциите възлиза на стойност от 830.00 лева, респ. с ДДС – 996.00 лева – чл.18 ал.2 във вр. чл.7 ал.2 т.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет или общо на стойност от 1 992.00 лева.

В Тълкувателно решение № 1/15.03.2017г. по т. дело № 2/2016г. на ОСС на ВАС на РБ е прието, че съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл.36 ал.2 от ЗА, а именно: да е обоснован и справедлив, което означава да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане. В разпоредбата на чл.36 ал.2 ЗА е посочено, освен, че размерът на договореното адвокатско възнаграждение следва да е обоснован и справедлив, също и че не може да е по-нисък от предвидения в наредбата на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно чл. 18 ал.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл.7 ал.2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. В случая, между ищеца и адвокатско дружество „З. В. и Т. Я.“ е бил уговорен и заплатен хонорар на стойност от по 1 000.00 лева, респ. 1 200.00 лева с ДДС, като съобразно размера на имуществената санкция от 10 000.00 лева и при приложение на чл.7 ал.2 т.3 от Наредбата, минималното възнаграждение е 830.00 лева, респ. 996.00 лева с ДДС.

Предвидените по Наредбата размери са само минимални такива, под които адвокатите не могат да договарят възнаграждение за оказаната от тях правна помощ, а самият размер се определя по свободно усмотрение въз основа на писмен договор с възложителя на работата. Това означава, че въпросният минимален размер не е равнозначен на обоснован и справедлив размер по смисъл на чл.36 ал.2 ЗА, а определянето на размера на възнаграждението като обоснован и справедлив е в зависимост от характеристиките и обема на реално и действително оказаната правна помощ и във връзка със спецификите, сложността, продължителността и предмета на конкретното производство.

В случая, действително по нахд № 18032/2019г. и канд № 6444/2020г. са проведени само по едно съдебно заседание на 26.02.2020г. и на 09.10.2020г., не са събирани допълнителни писмени доказателства, извън тези изпратени от КФН. Делата обаче се отличават от типичните случаи и производства, които се развиват по реда на ЗАНН. Касае се за материално-правна сложност на казуса, изготвени са писмени бележки от адв.З. В., а в жалбите се съдържат подробни правни аргументи относно незаконосъобразността на НП № Р-10-894/18.10.2019г. и неправилността на първоинстанционния акт. Уговореният и заплатен размер на хонорара за осъществената правна защита и съдействие е съвсем близък до минималния и отговаря на обема и качеството на адвокатската услуга. Затова и настоящата инстанция приема, че присъждане на възнаграждение в претендирания пълен размер от 1 000.00 лева, респ. 1 200.00 лева с ДДС за всяка една от инстанциите не е

несъответно на принципа на справедливостта, обосновано е и е в съгласие с изискванията на закона и морала, поради което същото не следва да бъде редуцирано до минималния размер, който за двете съдебни инстанции ще възлиза на 1 992.00 лева.

По тези съображения, съдът заключава, че молбата по чл.248 от ГПК във вр. чл.144 АПК е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Мотивиран от горното и на основание чл.248 ГПК във вр.чл.144 АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата с вх. № 548 от 08.01.2021г. на КФН, подадена чрез процесуален представител юрк. Б. Г. за изменение на съдебно решение № 7552 от 29.12.2020г. по канд № 6444/2020г. в частта относно присъдените разноси в полза на К. И. Б. от 2 400.00 лева, чрез тяхното намаляване до минималния размер по чл.18 ал.2 във вр. чл.7 ал.2 т.3 от Наредба № 1/09.07.2004г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните на основание чл.138 АПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.